

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΗ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1883.

ΑΡΙΘΜΟΣ 211

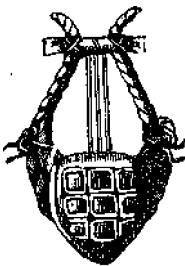
Συνδρ. έτης-έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῶν 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Εν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

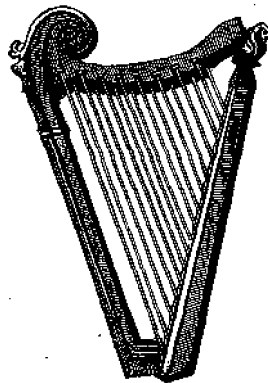
Εἰς οὐδένα) πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

Μουσικὰ ὄργανα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς προκειμένης εἰκόδος ὄργανον εἶναι ἡ ἀρχαία κινύρα, τὸ ἐθνικὸν ὄργανον τῶν 'Εβραίων καὶ πιθανόν τὸ ἀρχαιότατον ἔλαυν τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ἡ λέξις κινύρα παράγεται ἀπὸ τὸ κινύρομαι, κλαίω, θρηγῶ, ὡς ἐκ τοῦ-τοῦ δὲ τινες ἐνόμισαν ὅτι οἱ 'Ελληνες, ὅταν παρέλαβον τὸ ὄργανον τοῦτο ἀπὸ τοῦ 'Εβραίου, τὸ μεταχειρίζοντο μόνον εἰς τὰς κηδείας καὶ εἰς ἄλλας πένθιμους περιστάσεις. Οἱ 'Εβραῖοι ὅμως τὸ μεταχειρίζοντο ἔχει μόνον εἰς τὴν θείαν λατρείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐθνικὰς

2. Κιθάρα.

1. Κινύρα.

ἐορτὰς καὶ τὰ ἰδιωτικὰ συμπόσια. Εἰς τὸ Ταλμοδ τῶν 'Εβραίων εὑρίσκωμεν παράδοσιν ὅτι ἄνω τῆς κλίνης τοῦ Δαβὶδ ἦτο ἀνηρτημένη κινύρα, τῆς ὁποίας τὰς χορδὰς ἐπληττεν ὁ βόρειος ἀνεμος κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ παρήγε θελκτικὸς φθόγγος. Ἡ κιθάρα φαίνεται ὅτι εἶναι 'Ελληνικὸν ὄργανον γνωστὸν ὅμως εἰς τὰ ἴθνη τῆς 'Ανατολῆς. Οἱ Καλδαῖοι τὴν μεταχειρίζοντο εἰς τοὺς χοροὺς, οἱ δὲ 'Εβραῖοι εἰς τὴν θείαν λατρείαν. Μερικοὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς ἐνόμισαν ὅτι ἡ κινύρα εἶχε σχῆμα Δ καὶ ἐπαίετο μὲ πλῆκτρον, ἀλλὰ φαίνεται πιθανώτερον ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἀρχαιότατον σχῆμα τῆς κιθάρας.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ.

Α΄.

Παιδί, πουλάκι ἐπρασέ τοῦ κάμπου εὐτυχισμένο,
Καὶ ἐσ' ἐπρασά βε εἰς τὴν χαρὰ φωνάζεις τὴν τρελλή σου.
Καὶ κλαίεις τώρα 'στὸ κλουβί, τὸ μαῦρο σκλαδωμένο,
Καὶ παίρνει τὸ παράπονο τραγοῦδι ἡ ψυχὴ σου...

Ἀπὸ καιρὸ τὸ μάτμασε 'ς τὴν ἀνθηρὴν φωνιά του,
Καὶ τὴ φωνὴ του ἄκουε 'πὸ στήθεϊ παραδώσει,
'Εξαπλωμένο, ἄφωνο, 'ς τὸ δένδρο ἀποκάτου,
Γιὰ νὰ μὴ τὴν καὶ σὲ βῆ καὶ τὴ σκλαβιά γλυτώσῃ...

Ἀχ, τὸ πολὺ ὡς ἀβριο θ' ἄκουε τὸ λάλημα του
Καὶ γιὰ χαρὰ τόσο μικρὴ ἢ γνώμη ἢ σκληρὴ σου
Καὶ μετ' ἀκόμη 'ς τὸ κλουβί τοῦ κόφτει τὰ φτερά του,
Νὰ μὴ πετάξῃ πρὸ ψηλά ἀπὸ τὴν κεφαλὴ σου.

Πῶς νὰ τὸ βλέπῃς ἤμπορεῖς ἀπελπισιὰ γεμάτο,
Τὸ βάρφος του τ'εἰδὼνατο 'ς τὸ σῆμα νὰ ματάνη,
Νὰ τρέξῃ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας ἐπάνω, κάτω,
Μὲ τέτοια θλιβερὴ φωνή; Αὐτὸ σὲ ἐφαντῶνει;...

Καὶ ὅμως τὸ μικρὸ κλουβί τὰ χέρια σου στολίζουν,
Μὲ τοὺς παλῶδους καὶ πρώτους τοῦ συντρόφου με λουλοῦδια
Μὰ ἄλ' αὐτὰ τοῦ λιθαδίου τ' ἀγέρι δὲν ἀξίζουν,
Οὔτε 'σὲ λόγγου φύλλωμα τὰ βραδιὰν τραγοῦδια.

Δὲ 'ξέρεις ὅτι προσευχὴ καὶ λειτουργιὰ καλοῦνε
Τὸ λάλημα μικροῦ πουλοῦ ποὺ φέρνει ὁ ἀγέρας;
'Αχ! τὰ μικρά του ἀπὸ σὲ τὸν σκλάβο σου ζητοῦνε
Γιὰ σὲν' αὐτὸ εἶναι πουλι, ὅμως γι' αὐτὰ, πατέρας!

Πατέρες εἶν' καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς δικούς μας, μοιάζουν,
Εἰς τὰ μικρά τους νὰ πετοῦν μαθαίνουν 'στὸ ἀγέρα,
Καθὲς ἡμέρα, ποὺ πέρνῃ, τὸν Ἰλλάστη' νὰ δοξάζουν,
Καὶ μὲ τραγοῦδια συμβουλαί τους δίδουν νόχτα, μέρα!

B'.

Και καταβαίνουν τὴν αὐγὴ ἀπ' τῆ ζεσθῆ φωνῆά τους,
 Νὰ βροῦν σπειράκι σιταριῶν νὰ θρέψουν τὰ μικρά τους.
 Νὰ μεγαλώσουν, νὰ γετῆ τὸ ἀκαλό τους χνουδι
 Δυὸ ταξιδιάρικα φτερά, καὶ ἡ φωνὴ τραγοῦδε ...

—

Κάθε πουλάκι ὁ Θεὸς τὸ εὐλογεῖ, τοῦ δίνει
 Τὸ σιταράκι ποὺ ἔστῃ γῆ ὁ θεριστῆς ἀφίνει.
 Γὰρ ὅλα ὁ καλὸς Θεὸς ἀπὸ ψηλά φρονεῖται,
 Καὶ τὴν μικρότερη φωνῆά μ' ἀγάπη τὴν στριλλεῖ!

—

Ἔβρεις γιατί ὁ σκλάβος σου σὲ φεύγει καὶ φωνάζει,
 Κ' ἔφαγα γιατί στέκεται, προσέχει καὶ στενάζει;
 Ἄχ, τὰ μικρά του π' ἄφησε ἀκούει νὰ τοῦ λένε—
 «Ἔλα πρὶν ἀπεθάνουμε, πατέρα μου,» καὶ κλαῖνε ...!

—

Κλεισμένο δὲν ἔμπορεῖ τροφὴ νὰ φέρῃ ἔστῃ μητέρα,
 Γὰρ νὰ τὰ θρέψῃ ἔσῃ φωνῆά ποὺ μένει νόχτα μέρα,
 Καὶ τὰ μικρά της μ' ἄλη της τῆ ζέσει δὲν θὰ ζήσουν.
 Τὶ κρίμα ν' ἀπεθάνουνε πριχού νὰ κελαδήσουν!

—

Παιδί, τὸ ρόδο μύριζε μὰ ἄνω μὴν ἀπλώνης,
 Καὶ τὸ πουλάκι ἀκουε χωρὶς νὰ τὸ σκλαβώνης.
 Γιατί ἀπ' ὅλα μοναχὰ τὸ ἔδικό μας χέρι.
 Κ' ἔταν χαϊδεύῃ μαλακὰ κακὸ νὰ κάνη ξέρι ...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ,

Τέλος ἔφθασαν ἀπέναντι μεγάλου κυρίου, ἀπὸ τὰ
 παράθυρα τοῦ ὁποίου χάλαζα σφαιρῶν ἐχαϊρέτησε
 τὸν στρατηγὸν καὶ τὸ γενναῖόν του σράτευμα. Οἱ ἀν-
 ὄρες ἐπιπτον κατὰ δεκάδας. Αἰφνης δὲ ὁ Γεώργιος
 ἀνεπήδησεν, ὠχρίασε, καὶ μὲ στεναγμὸν κατέπεσεν
 ἐκ τοῦ ἔππου του.

Ἡ πτώσις του ἐλόπησε πᾶσαν καρδίαν ἐν τῷ στρα-
 τεύματί του. Οἱ στρατιῶται προσήλωσαν τὰς λόγχας
 των καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ Αὐστριακοὶ νὰ γεμίσουν
 ἐκ δευτέρου τὰ ὄπλα των, οἱ Πρώσσοι εἶχον κάμει
 ἔφοδον καὶ τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Ἐπικουρίαί ἔ-
 φθασαν — τὸ χωρίον ἐκυριεύθη! Ἄλλ' ὁ γενναῖος
 Στρατηγὸς ἔκειτο ἀναίσθητος, μὲ μίαν σφαῖραν εἰς
 τὸ στήθος του καὶ ἄλλην εἰς τὸν κόδα.

Ἡ μάχη εἶχε τελειώσει, καὶ ὁ Γεώργιος ἔκειτο
 χαμαὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ χειρουργῶν. Ὅτε ἡ
 σφαῖρα ἐξήχθη ἐκ τοῦ μηροῦ του, ἔκαμε σπασμωδι-
 κὰς κινήσεις καὶ ἀνεστέναξεν. Ἄλλ' εἶχον δέσει καὶ
 τὴν εἰς τὸ στήθος του πληγὴν πρὶν συνελθῆ ἐντελῶς
 εἰς ἐπιτόν. Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔρριψε
 βλέμμα ἐρωτήσεως πρὸς τοὺς χειρουργοὺς, οἵτινες ὁ-
 μως δὲν ἐνόησαν περὶ τίνος ἐζήτει νὰ μάθῃ. Πληγω-

μένος τις στρατιώτης ὅμως κάμμενος πλησίον ἀμέσως
 ἐνόησεν ὅ,τι δὲν ἤδύονατο νὰ καταλάβουν οἱ χειρουργοὶ

«Οἱ ἐχθροὶ ἐνικήθησαν, κύριε στρατηγέ,» ἐφώνησεν.
 «Τὸ χωρίον ἐκυριεύθη καὶ ὁ βασιλεὺς καταδιώκει
 τοὺς ἐχθρούς!»

Ὁ Γεώργιος κατένευσε μειδιῶν, καὶ ἀμέσως ἐλειπο-
 θύμησεν ἔνεκεν ἀπώλειας πολλοῦ αἵματος. Εἶχε πλη-
 γωθῆ βαρέως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θανασίμως· οἱ δὲ ἱατροὶ
 εἶχον πεποθησιν ὅτι θὰ ἀναλάθῃ, ἀλλ' ἡ εἰς τὸν μη-
 ρὸν του πληγὴ τόσον ἐδεινώθη ὥστε ὅτε ὁ Γεώργιος
 τοὺς ἠρώτησε τὴν γνώμην των, δὲν τῶ ἀπέκρουσαν ὅτι
 ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἀποκοπὴ τοῦ σκέλους.

Ὁ Γεώργιος ἀκούσας ἔφριξεν· ἀλλὰ συνελθὼν ἠ-
 ρώτησε σοβαρῶς.

«Δὲν ὑπάρχει, κύριοι, οὐδεὶς τρόπος ὥστε νὰ εἰ-
 σέλθω πάλιν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ὀπηρεσίαν;»

«Οὐδαίς.»

«Τότε λοιπὸν κάμετέ μοι ὅ,τι κρίνετε καλόν.»

Καὶ μετὰ ὀπομονῆς περιέμενε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν
 ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἐγχείρισις· ὅμως ἔγραψεν ὀλίγας λέ-
 ξεις εἰς τὴν σύζυγον καὶ τοὺς γονεῖς του. Τοῖς εἶπε ποῦ
 ἔκειτο, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἀπο-
 κοπὴ· ἡ δὲ σύζυγός του ἄμα ἔλαβε τὸ γράμμα, ἔσ-
 κευσε πρὸς αὐτόν. Ἄλλὰ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας
 τότε ἦσαν τόσον ἀτελεῖ, ὥστε μία δλοκλήρος ἑβδομάς
 παρήλαθε πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ Λούτεν. Ἡ ἀποκοπὴ
 εἶχε μὲν ἤδη γείνῃ, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς τόσῳ μᾶλλον εἰ-
 χεν ἀνάγκην πάσης περιθάλψεως.

Ὁ Γεώργιος ἐθασανίζετο ἤδη ὑπὸ μελαγχολίας· συ-
 νηθάνετο ὅτι ἡ ζωὴ δὲν του ἦτο πλέον χρήσιμος καὶ
 ἤρχισε νὰ παραπονῆται διὰ τὴν σκληρὰν του τὴχην.

Εἰς τοιαύτην διανοητικὴν κατάστασιν εὐρίσκετο, ὅτε
 ἔφθασεν ἡ Ἰωάννα, καὶ προσήλθεν εἰς τὴν κλίνην.

«Ἰωάννα! ἀνέκραξε «πότε ἦλθες; εἶσαι μόνη;
 πῶς εἶναι οἱ γονεῖς μας καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος;»

«Ὅλοι καλὰ εἶναι καὶ σὲ ἀσπάζονται,» ἀπήντησεν
 ἡ Ἰωάννα· «ἀλλὰ σὺ, δυστοχῆ μου Γεώργιε, πόσον
 θὰ ὑπέφερες!»

Τότε ὁ Στρατηγὸς ἐνεθυμήθη τὴν ἀποκοπεῖσαν κνή-
 μην του καὶ ἀνεφώνησεν·

«Ἄ! διατὶ μοὶ ἔκαμα τοῦτο ὁ Θεός! εἶθε νὰ ἤμην
 νεκρός! Τὶ δύναται ἀτοχῆς καὶ παραλελυμένος χωλὸς
 νὰ κάμῃ εἰς αὐτόν τὸν κόσμον;»

«Τί ἔπαθες;» ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα· «ληθμονεῖς ὅτι
 ἔχεις σύζυγον καὶ υἱόν, καὶ δύο γηραλέους γονεῖς νὰ
 συντηρῆς. Γογγύζεις κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις σὲ ἠλό-
 γησε μὲ τόσα ἀγαθὰ, τίσας τιμὰς καθ' ἕλον τὸν κα-
 ρελθόντα βίον σου; Ἦμπορεῖς νὰ περάσῃς τὴν ζωὴν
 σου εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας σου, πρὸς τὴν

ὅποιαν διατρέφεις ἐπίσης καθήκοντα, ὅσον και εἰς τὴν πατρίδα σου.»

Ἡ Γεώργιος συνηθάνθη ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε δίκαιον, τὴν ἐφίλησε καὶ ἡ δυσθυμία του παρῆλθεν.

Ἡ Ἰωάννα τὸν ἐνοσήλευσε μὲ προσοχὴν συνάμα δὲ καθωδήγει τὰς σκέψεις του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πνευματικά, οὕτως ἀποτρέπουσα αὐτὸν τῆς σκέψεως περὶ πολέμων καὶ δόξης καὶ τιμῶν.

Ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ ὁ ἀσθενής, καὶ ἀπεφασίσθη ἵνα μεταβῆ οἰκογενειακῶς εἰς τὸ ὑποστατικόν, ὅπερ τῷ εἶχε δωρῆσει ὁ μακαρὶτῆς Στρατηγὸς φόν-Βράουν-Βέδελ. Φυσικὰ ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου εἴ- κλαισεν ἰδοῦσα τὸν ἐόλινον πόδα του, ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐύλινος ποὺς θὰ τὸν ἐμπόδιζε πλέον τοῦ νὰ καταγίνηται εἰς τὸν πόλεμον, τὴν παρηγόρησεν.

Ἄμα δὲ ὁ Γεώργιος ἀνέλαθεν ἐντελῶς ἐνησχολήθη εἰς τὴν γεωργίαν, συναναστροφόμενος μετὰ τοῦ παλαιοῦ του φίλου καὶ γείτονος Συνταγματάρχου φόν-Σόββε. Ἐβόηθον δὲ ἀμφότεροι τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς καὶ ὀλικῶς καὶ πνευματικῶς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσχολιῶν τούτων δὲν ἐλητμώ- νησε τὴν οἰκογένειαν Οὐτρεχτ. Ἐκπαιν ἐρεύνας ἐν Μαγδεβούργῳ καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ μὲν Οὐτρεχτ ἦτο φρε- νοβλαβής, ἡ δὲ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει, μία δὲ θυγάτηρ τῷ ὑπελείπετο, ἥτις ἦτο πτωχὴ χήρα μὲ ἕνα υἱόν.

Ἡ στρατηγὸς ἔγραψεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν προσεκά- λεσε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν ἔδωκεν ἐργασίαν εἰς τὸν υἱὸν καὶ ἐσυντήρησι καὶ αὐτῇ.

Ἡ οἰκογένεια Βράουν ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐ- τυχῆς. Ἡ πρώτη λύπη αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τῶν γονέων τοῦ Γεωργίου. Ἡ Στρατηγὸς τοὺς ἔθαψεν εἰς ἕνα κοινὸν τάφον καὶ ἤγειρε μνημεῖον, ὅπερ νῦν ἀ- κόμη ὑπάρχει, φέρον τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν—

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΕΝ ΕΙΡΗΝῃ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΡΑΟΥΝ-ΥΦΑΝΤΗΣ ΕΚ
ΜΑΓΔΕΒΟΥΡΓΟΥ
ΚΑΙ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Ἐζησαν ἐνεμῆς καὶ πενήτης τιμώμενοι διὰ τὰς ἀρετάς των, ἀπέθανον δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μονογενοῦς των υἱοῦ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΒΡΑΟΥΝ ΦΟΝ ΒΕΔΕΛ.

Ἔσσις ἐδ' μνήμα τόδε ἀνήγειρε σημεῖον υἱαῖς στοργῆς.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΙΚΙΑ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ἡ εὐτυχία εἰς μίαν οἰκίαν εἶναι δῶρον Θεοῦ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πολυτιμώτατά του δῶρα, ἀλλ' ἔξαρ-

τᾶται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἂν θὰ τὴν κρατήσουν ἡ ὄχι, διότι θέλει περιποιήσιν, ἄλλως φεύγει καὶ τοὺς ἀφίνει. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι καὶ ἂν παιδίων ἂν ἦναι ἄτακτον, δύναται καὶ νὰ φυγαδεύσῃ τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην.

Ἐνὸς φαρᾶ τὰ παιδιά ἦσαν πολὺ φιλόνεικα καὶ πολὺ ἐσώγχιζαν τὸν πατέρα των μὲ τὰ μαλώματά των. Μίαν φορὰν ἐνῶ ἐφάρευσεν ἔξω εἰς τὰ βαθέα, σηκῶ- νεται φοβερὸς ἄνεμος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀναποδο- γυρίσῃ τὸ καϊκίον του, διήρκεσε δὲ μέχρι τῆς πρωίας ἡ τρικυμία, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἔβην τὴν νύκτα ἦτο εἰς κίνδυνον καὶ μόλις τὴν ἐπομένην ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι κατάρθρωσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του.

Ἦλοι ἔτρεξαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ τὸν προῦπαντήσουν καὶ τὰ παιδιά του τὸν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ μὲ δάκρυα τοῦ ἔπαι, «Τί κακὸν πρᾶγμα τοῦ εἶναι πατέρα, δεῖ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς ἀπὸ μᾶς νὰ σὲ βοηθήσῃ, δταν πιάσῃ τρικυμία καὶ σὺ εἶσαι ἔξω μακρὸν!» Ἡ πατὴρ των ἀπεκρίθη, «Τοῦτο δὲν γίνεται, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ μὲ κάμετε εὐτυχῆ, τὸ ἔχετε εἰς τὰς χεῖράς σας· ἀφή- σατε τὰς φιλονεικίας καὶ ζῆτε ἀγαπημένα καὶ τότε δὲν θὰ μὲ μέλῃ πλέον διὰ τοὺς κινδύνους, δταν εἰ- ξεύρω δεῖ, δταν γυρίσω εἰς τὸ σπίτι μου, θὰ εἶρω νὰ βασιλεύῃ ἐκεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία.»

Ἡ θυμὸς, ἡ φιλονεικία, οἱ γογγυσμοὶ εἶναι εἰς μίαν οἰκίαν ὅ,τι εἶναι αἰ τσουκνίδαις καὶ τὰ ἀγκάθια εἰς ἕνα κῆπον. Μία οἰκογένεια, ἂν θέλῃ νὰ ἦναι εὐτυχῆς, πρέ- πει νὰ ἔχῃ μειδιῶντα καὶ φαεινὰ πρόσωπα. Παρητη- ρήθη, ὅτι δταν παραγγέλλουν οἱ ἄνθρωποι εἰκόνας συγ- γενῶν καὶ φίλων των, διὰ νὰ τὰς κρεμάσουν εἰς τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας των, φροντίζουν ὥστε ὁ ζωγράφος νὰ τοὺς παραστήσῃ ἡ μειδιῶντας ἡ τοῦλάχιστον ἔχον- τας τὴν ὄσον τὸ δυνατόν πλέον εὐχάριστον ἔκφρασιν. Ποῖος ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐμπρὸς τοῦ εἰκόνας μὲ καται- βασμένον πρόσωπον καὶ ἔκφρασιν θυμοῦ, ἢ φθόνου ἢ ἐκδικήσεως; Πόσον μᾶλλον πρέπει λοιπὸν οἱ κάτοι- κοι τῆς οἰκίας νὰ μὴ δεικνύουν τοιαῦτα κακὰ αἰσθη- ματα εἰς τὸ πρόσωπόν των, ἀλλὰ καθημερινῶς νὰ φέ- ρωνται μὲ καλὸν τρόπον πρὸς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, καὶ ὄχι νὰ κάμνουν ὡς μερικά παιδιά, τὰ ὅποια ὁ κόσμος νομίζει καλὰ, διότι μειδιοῦν καὶ χαριεντίζονται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ξένους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἰδίους των συγγενεῖς φέρονται μὲ πολλὴν χωριατοσύνην.

Ἢταν ὑπάρχη εὐτυχία εἰς μίαν οἰκογένειαν, τὰ παιδιά θὰ ἀγαποῦν τὴν οἰκίαν των καλλίτερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο μέρος. Εἶναι λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις τοὺς παῖδας ἅμα ὀλίγον μεγαλώσουν, προτιμῶντας νὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τοὺς συντρόφους καὶ συμμα- θητάς των παρὰ νὰ περάσουν μίαν ἑσπέραν μαζί μὲ

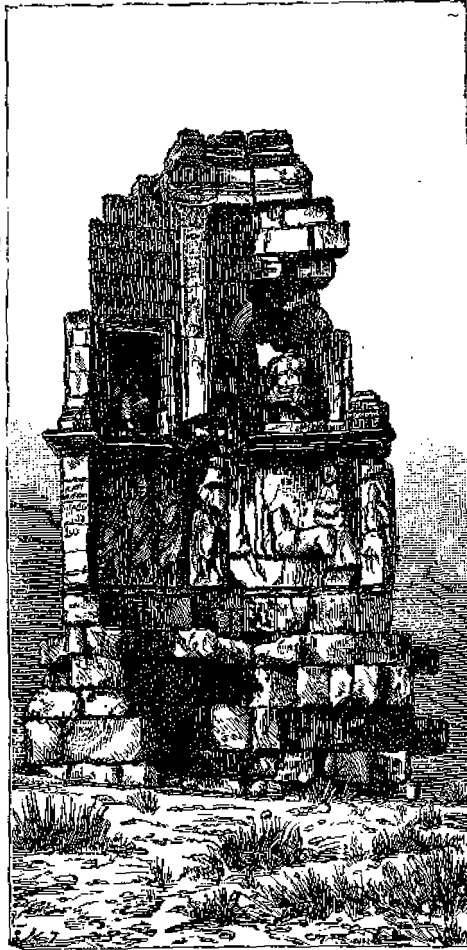
την μητέρα των και τὰς ἀδελφὰς των. Πόσον ὀλίγον ἐκτιμοῦν τὸ ὠραῖον ἐκκινὸν δῶρον τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀκογενειακὴν βίον, ὃ ὅποιος μετ' ὀλίγα ἔτη διαλύεται· καὶ δὲν ἐπανέρχεται πλέον ἀφοῦ ἀπαξ μεγαλιώσουν καὶ σκορπισθοῦν τὰ τέκνα! Καλὸν τότε θὰ ἦναι διὰ κάθε ἕν ἀπὸ αὐτὰ ἂν ἔχη τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐπραξεν ὅ,τι ἠδύνατο, διὰ νὰ κάμῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδελφεῖά του εὐτυχῆ ἐνόσφῃ ἦσαν ὅλοι ὁμοῦ.

Ἀντιόχου Δ', τελευταίου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ εἰς ἀμὴν αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον Φιλόπαππος, διότι συνεθίζοντο τοιαῦτα ἰδιομασίαι εἰς τιμὴν προσώπων, ὡς π. χ. τὸ Φιλορωμαῖος Φιλομήτωρ.

Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εἰκόνας ἀγαλμα τοῦ ἄνω πατώματος παριστᾷ τὸν Φιλόπαππον καθήμενον, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτὸν τὸν πάππον του, τὸν Βασίλεα Ἀντίοχον, ἐνφ' τὰ κάτω ἀνάγλυφα παριστάνουν

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὀλιγότερον ἀξιοθαυμάστους ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὅμως ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐλκύει τὴν προσοχὴν περισσότερο παντὸς ἄλλου ἐκτὸς τοῦ Παρθενῶνος. Ἐλευνά δὲ πλέον ἠρειπωμένον παρσιάζει ἀπὸ μακρὰν σχῆμα ἀλλόκοτον, κατὰ μὲν πρὸς τὸ ἐσπέρας διαγράφει σκοτεινῶς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ μορφὴν γέροντος, ὃ ὅποιος προσεύχεται μὲ τὴν κεφαλὴν του ἐσκυμμένην καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ καθαρὸν φῶς τοῦ πρωϊνοῦ ἢ μεσημβρινοῦ ἡλίου ὁμοιάζει μὲ γυναῖκα καθήμενην, ἣτις κρατεῖ παιδίον ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της· ἀλλ' ὅποιον δὴ ποτε σχῆμα καὶ ἂν παρουσιάσῃ, φαίνεται πάντοτε ἔρημον καὶ παραπονημένον διὰ τὴν μοναξίαν του, μακρὰν ἀπὸ ὄλων, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀπροκορυφὴν τοῦ

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Μουσείου λόφου, χωρὶς ἄλλην συντροφίαν εἰ μὴ τοὺς κόρακας, καὶ κάποτε ὀλίγους ἐπισκέπτας, οἱ ὅποιοι φεύγουν πάλιν καὶ τὸ ἀφίουν κατόμιον.

Ἄμα ὅμως τὸ πλησιάζῃ τις βλέπει ὅτι τὰ ἀλλόκοτα ἐκείνα σχήματα δὲν ἦσαν ἄλλα τι ἢ σχεδὸν κρημνισμένος τοῖχος, διηρημένος εἰς τετράγωνα κεκοσμημένα μὲ ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα· μόνος ὁ τοῖχος αὐτὸς μένει ἀπὸ τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, πλουσίῳ πολιτοῦ Ἀθηναίου, ὅστις ἀπέθανεν ἀναυθὰ μεταξὺ τοῦ 108—115 μ. Χ., ὅτε δηλαδὴ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξουσίαζον τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο ἔργονος τοῦ

θρίαμβον Ῥωμαίου τινὸς αὐτοκράτορος, πιθανὸν τοῦ Τραϊανοῦ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐκτίσθη ὄχι ἀργότερον τοῦ 115 μ. Χ.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΜΕ ΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΤΟΥ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα τοῦ Βίκτορος Οὐγκῶ, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλὰς ἐπένησε πρὸ ἐνὸς μηνὸς, ὅστις ἂν καὶ ἦτο θαυμαστός καὶ μέγας καὶ ὡς ἀνθρώπος καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς ποιητῆς, ἐνδιεφέρετο ὅμως καὶ εὐχαριστεῖτο μέχρι τέλους τῆς μακρᾶς του ζωῆς εἰς τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὰ παιδικὸν των πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ὁσάκις ἀναφέρει παιδιὰ, τὰ περιγράφει τόσον σωστά καὶ κάμνει τὸν ἀναγνώστην νὰ τὰ ἀγαπήσῃ τόσον πολὺ, ὥστε ἐννοεῖ τις ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἕδικος τὰ ἡγάπα καὶ εἰξευρε κάλλιον ἀπὸ πάντα ἄλλον νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρά των.

Εἶχε πολλὴν κλίση εἰς τὰ πτωχὰ παιδιὰ, καὶ εἰς ἐν

του σύγγραμμα διηγεῖται τόσον συμπαθητικῶς τὴν ἱστορίαν μιᾶς μάγας τῶν Παρισίων, ὥστε ὁ ἀναγνώστης ἀναγκάζεται νὰ τὴν θαυμάσῃ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔχει εὐγενῆ χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ τέλους θαυμάζει διὰ τὸν θάνατόν της. Ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ ἦτον ἐξόριστος ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἔμεινε δὲ εἰς τὴν Γερνεσεί, ὅπου συνεθίζε νὰ διδῇ ἐκάστην Πέμπτην γέφυρα εἰς περίπου εἴκοσι ἀπὸ τὰ πτωχὰ παιδιὰ τοῦ τύπου· τὰ δὲ Χριστούγεννα τοῖς ἔκαμνεν ὠραίαν ἐορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῖς διενέμοντο πρῶτον ἐνόματα, ἀσπρόρουχα καὶ ὑποδήματα, κατόπι δὲ ὁ Βί-

κτωρ Ούγκω τοῖς ἔδιδε μερικὰς πατρικὰς συμβουλὰς, μετὰ τὸ ὅποιον ἀπῆγαιναν ὄλοι εἰς αἰθουσαν ὅπου ἦτο τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, λάμπων μὲ κηρὰ ἀναμμένα. μὲ πορτοκάλια κρεμάμενα ἀπὸ τοῦ κλάδου· καὶ ἄλλα ὀπωρικὰ, τὰ ὅποια διενέμοντο κατὰ κλήρους εἰς τοὺς εὐτυχεῖς παῖδας.

Ὁ Βίκτωρ Ούγκω ὑπερηγάπα τὰ ἐγγόνιά του, τὰ τέκνα τοῦ υἱοῦ του Καρόλου, τὰ ὅποια βλέπετε πληθύνον του εἰς τὴν κατωτέρω εἰκόνα. Ὁ Γεώργιος εἶναι πρεσβύτερος τῆς Ἰωάννας κατὰ 14 μῆνας, ἦτις εἶναι ὀλίγον τι περισσότερον τῶν 16 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἐγγόνιά του ὁ Βίκτωρ Ούγκω ἔγραψε

Ἡ λίρα λέγει τότε τῆς πεντάρας. =

«Πήγαινε, ζηπάνια, φύγε ἀπὸ κοντὰ μὲ. Εἶσαι πρόστυχος χαλκὸς καὶ δὲν εἶσαι ἄξια νὰ σὲ βλέπῃ ὁ ἥλιος. Ὑστερον ἀπὸ λιγὰκι θὰ κολιέσαι κατὰμαυρῆ καὶ λερωμένη εἰς τὰ χρώματα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ σκόψῃ νὰ σὲ σηκώσῃ. Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας εἶμαι πολύτιμος χρυσός· διὰ τοῦτο θὰ ἐξέλθω εἰς τὸν κόσμον καὶ θὰ συναταξιδεύσω μὲ πρίγγιπας καὶ ἄλλα ὀφηλὰ πρόσωπα. Θὰ κάμω ἀνδραγαθήματα καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κατατιγῶ νὰ τειθῶ ἐπάνω εἰς βασιλικὸν διαδήμα.»

Εἰς τὸ νομισματοκοπιεῖον ἐκεῖνο ἦτο καὶ ἕνας γηραιὸς γάτος μὲ φαρὰ μαλλιά, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο καὶ

Ὁ Βίκτωρ Ούγκω μετὰ τῶν ἐγγόνων του.

πολλοὺς ὀραίους στίχους, ἰδίως εἰς τὴν Ἰωάνναν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔγραψεν ὧδῃν διὰν ἐκλείσει τὸ πρῶτόν τῆς ἔτος. Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ παρσυρίσκοντο πάντοτε εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ πάππου των καὶ τῶρα ἀπὸ πολλὰ ἔτη κατοικοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τῆς μητρὸς των. Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Βίκτωρος Ούγκω ἦσαν αἱ ἑξῆς πρὸς τὴν ἐγγονήν του, «Χαῖρε Ἰωάννα.»

Η ΠΕΝΤΑΡΑ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

Μίαν φορὰν ἐξῆλθαν μαζὶ ἀπὸ τὸ νομισματοκοπιεῖον δύο νομίσματα, — μία χαλκὴν πεντάρα καὶ μία χρυσὴ λίρα, καὶ ὁ ἥλιος, καθὼς τὰ εἶδε καθαρὰ καὶ θαλιστερά, ἔλαμψεν ἐπάνω εἰς τὰ δύο.

ἤκουε τὴν συνομιλίαν. Ὅταν ἤκουσε τὰ λόγια τῆς λίρας, ἐστριψε μὲ πολλὴν σκέψιν τὰ μουστάκια του καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του —

Ἄλλαι μὲν βρολαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.»

Καὶ πραγματικῶς ὄλων τὸ ἐναντίον συνέβη ἀπ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια προσέειπε ἡ λίρα, διότι αὐτὴ, ἀμα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νομισματοκοπιεῖον, ὑπῆγε κατ' ἐσθεῖαν εἰς ἐνὸς πλουσίου φιλαργύρου τὴν τσέπην, αὐτὸς δὲ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τὴν ἐκλεθῆσε μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του, ὅπου ἐσκορπίασε καὶ ἐμαύρισε μαζὶ μὲ ἄλλας πολλὰς ὁμοίους τῆς. Ἐπὶ τέλους ἐνοήσας ὁ φιλαργύρος, ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐπῆρε καὶ ἔχωσε τὰ χρήματά του βαθεῖα μέσα εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ μὴ τὰ κληρονομήσῃ κανεὶς· ἐκεῖ λοιπὸν μένει

ἀκόμη ἢ ὑπερήφανη λίρα, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν τῆς τάφου.

Ἡ πεντάρα ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ, νὰ ἴδῃ πολλὸν κόσμον καὶ νὰ λάβῃ ὑψηλὰς τιμὰς. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖον εἰς τὴν τσέπην ἐνὸς ταπεινοῦ ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ μνηστικὸν τοῦ τῆν ἡμέραν ἐκείνην. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε μίαν ἀδελφοῦλαν, τῆς ὁποίας τόσον ἤρρεσεν ἡ κατακαίρουργη καὶ ὑαλιστερῆ πεντάρα, ὥστε αὐτὸς τῆς τὴν ἐχάρισεν. Τὸ κοράσιον ἔτρεξε νὰ τὴν δεῖξῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία ἀπλανε βροῦχα εἰς τὸν κῆπον, καθὼς ὅμως ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν θύραν εὐρίσκει ἕναν χωλὸν ἐπαλτήν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐζήτησε ὄλιγον ψωμί. Ψωμί δὲν εἶχε τὸ κοράσιον, ἀλλὰ τὸν ἐλυπήθη φοβερὰ, — τῷ δίδει λοιπὸν τὴν νέαν τῆς πεντάραν.

Ὁ ἐπαλτῆς τῆς ἔδωκε πολλὰς εὐχὰς καὶ χωλαίνων ἔτρεξεν εἰς τὴν ψωμάδικον ἐκεῖ κοντὰ, διὰ νὰ σήσῃ τὴν πεινᾶν τοῦ. Ἐνῶ ἤπλωνε ὅμως τὴν χειρὰ τοῦ νὰ δεῖξῃ ἕνα στρογγυλὸν ἄρτον, εἶδεν ἕνα παλαιὸν τοῦ γνῶριμον ἐνδυμένον ὡς προσκνητῆν, ὁ ὁποῖος ἐμοίραζε μικρὰς χρωματισμένας εἰκόνας ἁγίων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποία ἔστεχαν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἐκεῖνα ἔρριπτον χρήματα εἰς τὴν σακούλαν τοῦ.

«Διὰ ποῦ εἰσαι τὸν ἠρώτησεν ὁ ἐπαλτῆς.

«Διὰ τὴν ἱερὰν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ὁ Χριστὸς περιπάτει καὶ ἀπέθανεν» ἀπεκρίθη ὁ προσκνητῆς — «θέλω νὰ προσευχηθῶ εἰς τὸν τάφον τοῦ, καὶ νὰ δώσω λύτρον νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀδελφόν μου ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Διὰ τοῦτο συνάξω χρήματα.»

«Λάβε λοιπὸν καὶ τὸν ὄβολόν μου.» εἶπεν ὁ ἐπαλτῆς, καὶ τῷ δίδει τὴν πεντάραν καὶ ἐγόρισε νὰ φύγῃ πεινασμένος ὅπως ἦλθεν, ἀλλ' ὁ ψωμάς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδεῖ τὴν πράξιν τοῦ, τὸν ἐφώνησε καὶ τῷ ἐχάρισεν τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃ.

Ὁ προσκνητῆς ἐπέραςε κόσμον πολλὸν καὶ τέλος ἐφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐκεῖ ἐμβήκεν εἰς πλοῖον καὶ ἐπέραςε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου ἦτον ἡ μεγάλη καὶ ἱερὰ πόλις Ἱερουσαλήμ. Ἀμα ἐφθασεν ὅπῃγε καὶ προσηχθήν εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπῃγε εἰς τοῦ Σουλτάνου τὸ παλάτιον. Τῷ προσέφερε πολλὰ χρήματα διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀδελφόν τοῦ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἤθελεν ἀκόμη περισσότερα. Τότε ὁ προσκνητῆς τῷ λέγει —

«Δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὲ προσφέρω εἰμὴ αὐτὴν τὴν πεντάραν, τὴν ὁποῖαν μοι ἔδωκεν ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν εἰς ἐπαλτῆς ἀκόμη ἐλεεινότερος καὶ πλέον πεινασμένος ἀπ' ἐμέ. Ἔσο καὶ σὺ εὐσπλαγγνος ὅσον αὐτός· λάβε τὴν πεντάραν αὐτὴν καὶ θὰ σοῦ φέρῃ καλόν.»

Τότε λοιπὸν ὁ Σουλτάνος τὸν ἐλέησεν, ἀφῆκε τὸν

ἀδελφόν τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἔλαβε τὴν πεντάραν, τὴν ὁποῖαν ἔβαλε μέσα εἰς τὴν τσέπην τοῦ.

Παρήλαθε καιρὸς καὶ ἡ πεντάρα ἔμεινε ἐκεῖ λησμονημένη ἀλλ' ἐπὶ τέλος ὁ Σουλτάνος ὅπῃγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ τοῦ πάρῃ τὸν Ἅγιον Τάφον. Ὁ Σουλτάνος ἐμάχητο γενναίως καὶ οὐδέποτε ἐπληρώθη. Μίαν ἡμέραν ὅμως τὸν ἐτύπησεν εἰς τὸ στήθος ἐν βέλος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν πληγώσῃ ἐγλίστησεν ἐπάνω εἰς τὸ ἐνδυμᾶ τοῦ καὶ ἔπεσε πλαγίως εἰς τὴν γῆν. Ὁ Σουλτάνος ἀπόρησε διὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ μετὰ τὴν μάχην ἐκώταξε τὸ ἐνδυμᾶ τοῦ νὰ ἴδῃ τί εἶχεν ἐκεῖ εἰς τὸ στήθος καὶ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ βέλους. Τί νὰ ἴδῃ; τὴν πεντάραν τὴν ὁποῖαν εἶχε λησμονήσαι ἐκεῖ εἰς τὴν μικρὰν τοῦ τσέπην. Ἐκτοτε ὁ Σουλτάνος ἔλαβεν εἰς μεγάλην ὀκλήψην τὴν πεντάραν καὶ τὴν ἐκρέμασε μὲ χρυσῆν ἀλυσίδα ἀπὸ τὴν μεγάλην τοῦ κορτῆν σπάθην.

Ἄλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει καὶ ἐπὶ τέλος ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐνίκησε τὸν Σουλτάνον καὶ τὸν ἠγάγασε νὰ παραδώσῃ τὸ ἔθνος τοῦ. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἡ πεντάρα ἤλλαξε κυρίου. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι, ἐνῶ ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐσήκωνε τὸ ποτήριόν τοῦ διὰ νὰ πῆ, ἡ γυναῖκα τοῦ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς δεῖξῃ τὴν σπάθην τοῦ Τούρκου, καθὼς λοιπὸν τὴν ἐσήκωσε διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ πεντάρα ἐδόθη ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ ποτήριον. Ὁ Ἀυτοκράτωρ τὴν ἔβγαλεν εὐθὺς, ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ; — ἡ πεντάρα εἶχε γένει καταπράσινη! Ἀπὸ τοῦτο λοιπὸν ἐνόησαν ὅλοι ὅτι τὸ κρασί ἦτο φαρμακευμένον. Καὶ πραγματικῶς ἕνας κακὸς ὑπηρέτης, διὰ νὰ ἐαδικηθῇ τὸν Ἀυτοκράτορα ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε μαλώσει, εἶχε βάλει δηλητήριον εἰς τὸ κρασί τοῦ διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ὁ κακὸς δούλος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλὰ τὴν πεντάρα τὴν ἔβαλεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν κορώναν τοῦ.

Ὅτῳ λοιπὸν ἡ πεντάρα ἔκαμεν ἕνα παιδάκι νὰ χαρῆ, ἐταῖσεν ἕνα ἐπαλτήν, ἠλευθέρωσεν ἕνα φυλακισμένον, ἐπροφύλαξεν ἕνα Σουλτάνον ἀπὸ θανάσιμον πληγὴν, καὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐνὸς Ἀυτοκράτορος. Διὰ τοῦτο ἐτέθη εἰς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ βέβαια θὰ ἦναι ἐκεῖ ἀκόμη. Ἄν ἐμπορούσε κανεὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν κορώναν!

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμεν. φύλλον.)

Αἱ ἐργατίδες εἶναι μικρότεροι καὶ ἀπὸ τὴν βασιλισσαν καὶ ἀπὸ τοὺς κηφήνας, μερικοὶ δὲ τὰς διαιροῦν εἰς δύο τάξεις, εἰς τροφοὺς καὶ εἰς παραγωγούς, καὶ αἱ μὲν τροφοὶ εἶναι αἱ πλέον

ἀδύνατοι καὶ δὲν ἀντέχουν εἰς τοὺς μακροὺς δρόμους καὶ τὰ βάρεα φορτία, ἀλλὰ φροντίζουν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας, καθαρίζουν δηλαδὴ τὴν κυψέλην, κτίζουσιν νέα κύτταρα καὶ ἐπιδιορθώνουσιν τὰ παλαιά, τρέφουσιν δὲ καὶ περιποιῶνται τὰ αὐγά. ἕωσοῦ ἐπωασθῶν, ἐνῶ αἱ εὐρωστότερά των ἀδελφαὶ γυρίζουσιν τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κάμπους καὶ συνάζουσιν ἀπὸ τὰ ἀνθη πᾶν ὅ,τι ταῖς χρειάζεται πρὸς τροφήν καὶ πρὸς κατασκευὴν μέλιτος καὶ κηρίου. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἐφωτισμέναι μὲ μακρὰν καὶ φιλήν προβοσκίδα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ροφοῦν τὸ νέκταρ ἀπὸ τὸ βάθος τῶν καλύκων, ἐνῶ τριβόμεναι ἐπάνω εἰς τοὺς στήμονας τοῦ ἀνθους σκεπάζονται μὲ τὴν κτρινήν ἐκείνην σκόνην, ἧς ὀνομάζεται γῶρις. καὶ τὴν ὁποίαν ἀποτινάσσουσιν εἰς τὰς ἀποθήκας των διὰν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κυψέλην, δὲν ἀρκοῦνται ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν προμήθειαν, ἀλλὰ φροντίζουν πρὶν ἀναχωρήσασθαι διὰ τὴν οἰκίαν νὰ γεμίσουσιν καὶ τὰ μικρὰ καλάθια, εἰς τὰ ὁποία ἀπολήγουσιν οἱ ὀπίσθιοι των πόδες.

Τὸ θαυμαστότερον ὅμως μέρος τοῦ σώματός των εἶναι τὸ κέντρον, τὸ φοβερὸν ἐκείνο εἶφος, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη μόνον τὰς προφυλάττει ἀπὸ πολλὰς ἐνοχλήσεις καὶ ἀδιακρισίας καὶ βλάβην ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι μηχανισμὸς περίπλοκος καὶ τῶσον μᾶλλον θαυμαστὸς ὅσον μᾶλλον δύναται νὰ διακριθῇ διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὡς βλέπετε ἐκ τῆς ἐνώπιόν σας εἰκόνας, ὁ μηχανισμὸς ἀποτελεῖται ἐκ δύο μακρῶν πριονίων ἠνωμένων κατὰ μήκος, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται λεπτή τις γραμμὴ, αὐτὸ τὸ κέντρον, ἐνῶ οἱ δύο στενοὶ θύλακες οἱ ὁποιοὶ κρέμονται ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐμπεριέχουσιν τὸ φαρμάκιον, τὸ ὁποῖον χύνεται διὰ μέσου τοῦ κέντρον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ μέλισσα κεντῆσῃ. Τὸ κέντρον εἶναι τῶσον λεπτὸν καὶ λεῖον, ὥστε διὰν ἐξετασθῇ ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον δὲν δεικνύει τὴν μικροτάτην ἀνωμαλίαν, ἀλλ' εἶναι εἰς ὅλον του τὸ μήκος ἐντελῶς στιλπνὸν καὶ ἀπολήγει εἰς αἰχμὴν τῶσον λεπτήν ὥστε σχεδὸν χάνεται ἀπὸ τὴν ὄψιν, ἐνῶ τούναντίον τὸ κοπερώτερον ἑυράφιον τοῦ κόσμου ἐξεταζόμενον ὑπὸ τοῦ μικροσκοπίου φαίνεται χονδρὸν καὶ ὀδοντωτὸν, ἡ δὲ λεπτοτάτη βελὼνη ὁμοιάζει μὲ παχυσίαν ῥάβδον σπυραίν.

Κέντρον > μέλισσας

Σὰς εἶπα ὅτι ἡ Βασίλισσα καταγίνεται ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ γεννᾷ αὐγά συνήθως μὲν 200 τὴν ἡμέραν ἐνίοτε ὅμως καὶ 3000-4000, καὶ ὅτι χρέος τῶν τροφῶν εἶναι νὰ τὰ ἐπωάζουσιν καὶ νὰ τρέφουσιν τὰς νεαράς

ἀδελφὰς των, αἱ ὁποῖαι, ἅμα ἀναπτυχθῶν, λαμβάνουσιν καὶ αὐταὶ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς κυψέλης. Πιθανὸν νὰ σὰς φανῇ παραδόξον πῶς κατορθώνουσιν νὰ χωροῦν εἰς μίαν κυψέλην τόσαι χιλιάδες μελισσῶν, ὅσαι γεννῶνται: εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους, ἀφοῦ ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει κατὰ τόσας ἑκατοντάδας καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ ἴδῃτε πόσον σοφῶς ὁ Θεὸς ἐπρονόησε διὰ τὰς ἀνάγκας καὶ ἐνδεχομένας δυσκολίας τῶν μικρῶν τούτων πλασμάτων του. Ἡ ζωὴ τῶν ἐργατιδῶν ὠρίσθη εἰς 6—8 μῆνας, σπανίως δὲ εἰς 8ν ἔτος· ἔπρεπε λοιπὸν αἱ ἀποθνήσκουσαι νὰ ἀντικαθιστῶνται ὅλον ἐν ὑπὸ ἄλλων, διὰ τοῦτο ἡ ζωὴ τῆς βασίλισσας ἐμακρύνθη εἰς 4—5 ἔτων, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων γεννᾷ ἑκατοντάδας γενεᾶς τέκνων, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ὀπήκοοι τῆς. Ἐπειδὴ ὅμως αὐξάνει πάντοτε ὁ πληθυσμὸς τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ οἰκονομῶνται ἅλοι εἰς μίαν κυψέλην, ἀνγκάζονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἀποστέλλουσιν ἀποικίας διὰ νὰ σχηματίσουσιν νέα βασίλεια εἰς ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ δὲ ἔχει ἀνάγκην βασίλισσας πᾶσα νέα ἀποικία, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον βασίλισσα, αἱ καλαὶ ἐργατίδες λαμβάνουσιν 8ν ἀπὸ τὰ κοινὰ αὐγά, τὸ θέτουσιν εἰς κύτταρον βασιλικὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ μεγαλείτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ τὸ τρέφουσιν μὲ τὴν τροφήν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι ἀποκλειστικῶς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἕωσοῦ μὲ τὰς πολλὰς καὶ καλὰς αὐτῶν περιποιήσεις, εἰς διάστημα 11—14 ἡμερῶν, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ κύτταρον τῆς ἡ νεαρὰ βασίλισσα, καὶ ἂν ᾖ φρόνιμος ἀναχωρεῖ εὐθὺς μὲ τὴν νέαν ἀποικίαν, ἄλλως ἡ παλαιὰ βασίλισσα τὴν φονεύει.

Ἴδου τι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν φθόνον, 8ν ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλατιώματα εἴτε εἰς ἄνθρωπον εἴτε εἰς ζῷον, ἀλλὰ φαίνεται μᾶλλον νὰ ᾖ ὑπερβολικὴ φιλοτιμία, διότι ἡ βασίλισσα νομίζει ὅτι διακινδυνεύει τὸ βασίλειόν τῆς καὶ προτιμᾷ νὰ ἐκθῆσθαι τὴν ζωὴν τῆς μᾶλλον ἢ νὰ θυσιάσῃ τὰδικαιώματά τῆς. Καὶ ὅμως μὲ ὄλην τῆς τὴν φιλοτιμίαν δὲν ἀποφασίζει νὰ συμπλακῇ μὲ τὸν ἐχθρὸν τῆς διὰν δὲν ᾖ ἔλπις ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ ἐναντίον τῆς. Εἰξεύρει ὅτι ἂν κεντῆσῃ τὴν ἀντίκαλόν τῆς τὴν φονεύει, δὲν ἐννοεῖ ὅμως νὰ χάσῃ μὲ τὸ μέσον τοῦτο τὴν ἰδίαν τῆς ζωὴν, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ βασίλειόν τῆς ὄρφανὸν καὶ ἀπροστάτευτον, ὅθεν ζητεῖ νὰ τὴν κεντῆσῃ εἰς τὸ μόνον μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἀποσύρῃ τὸ κέντρον τῆς, δηλαδὴ εἰς τὴν κοιλίαν, ἐὰν ὅμως ἴδῃ ὅτι ἡ ἀντίπαλος ἀμώνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ εἰς αὐτὴν, τότε ὑποχωρεῖ καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ εὕρῃ καταλληλοτέραν στιγμὴν. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἄνακλάυψις νέας γλώσσης. Ὁ αἰδ. κ. Ρός, Διαμαρτυρούμενος ἱεραπόστολος ἐν τῇ Βορείῳ Σιντικῇ ἀνεκάλυψε τοὺς γραπτοὺς χαρακτῆρας ὡς καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς Κορεατικῆς γλώσσης.

— Τὸ ποσὸν τῶν πρὸς φιλανθρωπικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς σκοποὺς συνεισφορῶν ἐν τῇ Μητροπόλει τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1884 ἀνῆλθεν εἰς 112,500,000 φρ.

— Εἰς τὴν νῆσον Μαδαγάσκῃ, θηοὺ μέχρι τοῦ 1857 σχεδὸν 2,000 ἄτομα ἐθανατώθησαν, διότι εἶχον ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμόν, ὑπάρχουσι ἤδη 1,200 ἐκκλησιαί καὶ 21,589 κοινῶν μέλι. Αἱ δὲ ἐντόπιοι ἐκκλησιαί συνεισέφεραν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Ἐδαγγελίου 5 ἑκατομμύρια φράγκων κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα! ἤτοι 100,000 δραχ. κατ' ἔτος κατὰ μέσον ὄρον!

— Ἀρχαιολόγος τις ἐπεμψεν ἐσχάτως εἰς Ἀγγλίαν πλάκας ἐκ τῆς Χαλδαίας, ἐκ πληθῶς ἐψημένας αἰτινες ἀπεδειγθήσαν ὅτι ἦσαν συμφωνητικὰ ἐμπορικῶν τινος οἴκου ἐπὶ πολλὰς γενεάς. Πάσα δὲ πλάξ ἔφερε τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνὸς, τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ βασιλεύοντος προσώπου, ἐκ τῶν πλακῶν δὲ τούτων καταστράφη ἐντελής χρονολογία τῶν βασιλέων τῆς Χαλδαίας ἀπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος μέχρι Δαρείου τοῦ Ἰδάρπου, περίοδος, περὶ τῆς ὁποίας διεφώνουν οἱ Κριτικαὶ τῆς Γραφῆς!

— Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει 16 ἑκατομμύρια παιδιῶν, τούτων δὲ τὰ 10 ἑκατομμύρια φοιτῶσιν εἰς δημόσια σχολεῖα.

— Εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ εὐρίσκεται εἰς Κινέζος ζητιάνος!

— Ὁ «Ταχυδρόμος τῆς Βοστώνης» ἀστέως ὀρίζει τὸν Κοινωνισμόν οὕτω πως «Κοινωνισμὸς θλ. εἰπῆ ἐξώδευε ὅτι ἔχεις, καὶ πᾶρε ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ τὸ ἡμῶν τῶν ὄσα ἔχουν!»

— Κατὰ τὸ 1884 ἐδημοσιεύθησαν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 4088 νέα βιβλία. Τούτων 943 ἦσαν μυθιστορήματα, 380 θεολογικά, καὶ 358 διὰ τὴν νεολαίαν κλπ.

— Λέγεται ὅτι ἀνεκαλύφθη τρῶπος, διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταται δυνατὴ ἡ διὰ τηλεγράφου συγκοινωνία μεταξὺ σιδηροδρομικῆς τινος ἀμαξοστοιχίας κινουμένης καὶ σταθμοῦ τινος ἢ καὶ ἄλλης ἀμαξοστοιχίας κινουμένης καὶ αὐτῆς. Ἡ ἀνεκάλυψις αὕτη θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς πρόληψιν τῶν μέχρι τοῦδε γινομένων συγκρούσεων καὶ ἄλλων δυστυχημάτων.

— Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ἡ ταχύτης τοῦ ἀνέμου ἐν καιρῷ θυέλλης δύναται νὰ φθάσῃ τὰ 120 μίλια τὴν ὥραν!

— Κομμάτιον πάγου εὐρέθη ἐν τὰ στενά τοῦ Δαβὶδ ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ τὸ πτώμα ἀνθρώπου ἀνήκοντος εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς Ἰουαννέτης. Ἡ ἀπόστασις, τὴν ὅποιαν διέπλευσεν ὁ πάγος οὗτος ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ μέχρι τοῦ μέρους, ἐνθα εὐρέθη, εἶναι 3500 μίλιων! Ὡς φαίνεται ὁ δυστυχὴς ἐπέβη ἐπὶ τοῦ πάγου, ἐνῷ οὗτος εἰσέτι συνείχετο μὲ τὴν ἕρπᾶν, καὶ ἀποκοπέντος κατόπιν ἀπέθανεν ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους.

— Πρώτην φοράν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἱατρικῆς ἐγένετο ἐσχάτως σπουδαία ἐγγεῖσις ἐν Λονδίῳ, διὰ τῆς ὁποίας ἀφῆρηθῆ ἄγκος τις ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου! Ὁ ἀσθενὴς εἶναι εἰς ἀνάρρωσιν.

— Ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνέγερσιν μνημείου πρὸς τιμὴν τοῦ Λουθήρου εἰς τὰς Βαλτικὰς αὐτῆς ἐπαρχίας, ὅπου, ὡς γνωστὸν, μέγα μέρος τῶν κατοίκων εἶναι Λουθηρανοὶ τὸ θρήσκευμα. Τοῦτο εἶναι ἕτερον δείγμα τῆς μισαλλοδοξίας τοῦ Βορρά.

— Κατὰ τινα καταστατικὴν τοῦ Γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ὑπάρχουν ἤδη καθ' ὄλον τὸ Ἰταλικὸν βασιλεῖον 328 φυλακαί, περιέχουσαι κατὰ μέσον ὄρον 40,000 καταδίκους. Τούτων πλέον τῶν 6,000 εἶναι φονεῖς! Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος τῆς ὑψηλοῦ ἔχει τόσους κακούργους!

— Ἐν τῇ πόλει τῆς Ἰαπωνίας Κιόνῳ ἀναγέρεται εἰς τιμὴν τοῦ Βούδα μέγας ναός, ἡ βυλεία καὶ οἱ στόλοι τοῦ ὁποίου ἀναβιβάζονται διὰ σχοινῶν κατασκευασμένων ἐκ τριχῶν ἀνθρώπων. Αἱ τριχὲς προσεφέρθησαν ὑπὸ τῶν πιστῶν ὡς εὐσεφῆς συνεισφοράς, οἱ δὲ ἱερεῖς κατασκευάζουσιν αὐτὰς εἰς σχοινία: Ἡ προσφορὰ αὕτη θεωρεῖται λίαν ἀξιόμισθος: Ἐπίσης προσφέρουσι τὴν ἐργασίαν τῶν δωρεῶν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τούτου!

— **Οἴησις.** Οὐδὲν εἶναι χειρότερον τῆς ἀγνοίας, ταύτης δὲ ὁ ὕψιστος βαθμὸς εἶναι ἡ ὀϊησις. Ἐξ ὄλων τῶν ἀνιάτων μυρῶν, ὁ οἴηματις εἶναι ὁ χειρότερος. Δύνασαι νὰ κάμῃς βλάκας νὰ φιλοσοφῶσι, καὶ ἴσως νὰ ἐπιτελέσῃσι θαύματα, ἀλλὰ μὴ φαντασθῆς ποτὲ ὅτι θὰ δυνήθῃς νὰ εἰσαγάγῃς κοινὸν νοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν οἴηματιοῦ!

— **Ἀπόγνωσης.** Ἡ ἀπόγνωσης παρέχει ποταπὴν εἰκόνα καὶ καταγεται ἐκ ποταποῦ πραιοτόπου. Εἶναι γένημα φόβου, νωθρείας καὶ ἀνυπακομῆς, δεικνύει δὲ ἐλάττωμα εἰς τὸ πνεῦμα, τὴν ἀπόφασιν καὶ συνήθως εἰς τὴν τιμωρίαν.

— **Φήμη.** Οἱ μεγάλοι ἄνδρες οὐδέποτε μεριμνοῦσιν περὶ τῆς φήμης αὐτῶν — ἀλλ' ἐξακολουθοῦν βαδίζοντες τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς, ἀφίνοντες τὴν ὄψαν αὐτῶν νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῆς: Πάντες οἱ ἔσχοι νόες ἔχουσι σταθερὰν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ὁ Ὑδασιγχιτῶν ἠσθάνετο αὐτὴν εἰς τὰς κινδυνωδεστάτας στιγμὰς τῆς ἐπαναστάσεως τῆς πατρίδος του, ὁ δὲ Σαϊέπῆρος ἐπραγματοποίησεν αὐτὴν, ὅταν ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν τραγῳδίαν του, καὶ μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν ἵνα τελειώσῃ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ.

— **Αὐτοβοήθεια.** Ἡ καλλίστη κληρονομία εἰς τὰ τέκνα εἶναι ἡ αὐτοβοήθεια. Ὁ χροσὸς καὶ τὰ κτήματα εἶναι οὐδὲν παραβαλλόμενα πρὸς αὐτήν. Ἐκεῖνα δύνανται νὰ κάμῃσι πτέρυγας καὶ νὰ πετάξωσιν, ἀλλ' ἡ δραστηριότης, πρὸς τὴν ὅποιαν ἡ ἀποτυχία εἶναι διεγερτικὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι πλοῦτος.

— **Ἀληθὴς Ὀδαιμονία.** Οὐδὲν καθαρώτερον τῆς τιμωρίτης — οὐδὲν γλυκύτερον τῆς εὐσπλαγχνίας — οὐδὲν θερμότερον τῆς ἀγάπης — οὐδὲν λαμπρότερον τῆς ἀρετῆς — οὐδὲν εὐσταθέστερον τῆς πίστεως. Ταῦτα ἠνωμένα ἀποτελοῦσι τὴν καθαρωτάτην, γλυκιάτην, πλουσιωτάτην, λαμπροτάτην καὶ διαρκεστάτην Ὀδαιμονίαν.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόθεν κατήγοντο οἱ Μοαβίται;
2. Ποῦ ἠγέρθη πρῶτον ἡ ἔκστασις περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν;
3. Ποῖον λόγον ἔφερον κατ' αὐτῆς οἱ ἀντιλέγοντες;